

IRENE ADLER

SHERLOCK LUPIN I JO

L'ESFINX de HYDE PARK

Estrella Polar

Irene Adler

L'esfinx de Hyde Park

Il·lustracions de
Iacopo Bruno

Estrella Polar

Una història d'Alessandro Gatti
Extreta de la correspondència d'Irene Adler

Un projecte de Pierdomenico Baccalario
Il·lustrador: Iacopo Bruno

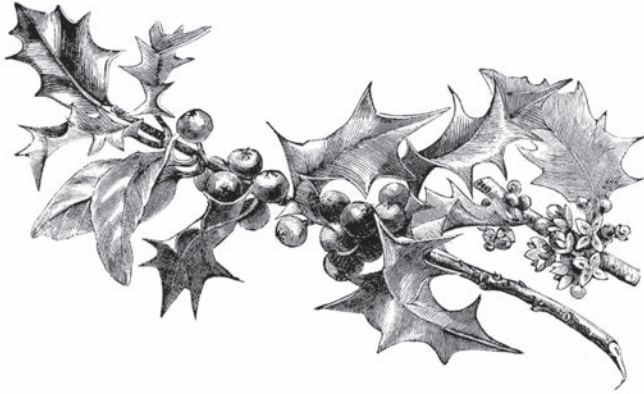
Títol original: *La sfinge di Hyde Park*
Traducció: Maria Dolors Ventós

© 2014 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Itàlia
© de les característiques d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.
Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona
www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat
International rights ©Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 — 20123 Milà, Itàlia
foreignrights@atlantyca.it / www.atlantyca.com

Primera edició: març de 2016
ISBN: 978-84-16520-16-9
Dipòsit legal: B. 1.416-2016
Fotocomposició: Aura Digit
Imprès a Espanya – *Printed in Spain*

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

UN REGAL MACABRE

« **E**scapa't, Irene! Escapa't amb mi!», em va dir la veu, que devia ser a prop.

No podia veure bé el rostre del meu gran amic Arseni Lupin, però sabia del cert que era ell qui m'havia parlat. Ho sabia amb la claredat profètica dels somnis. I també sabia que no havia de tenir por. El seu rostre era una ombra lleugerament més fosca que les tenebres que ens envoltaven. On érem? I per què?

No me'n podia recordar. Ens escapàvem, això era evident. Però de qui? Si em tombava a mirar darrere meu, veia una foscor densa i amenaçadora, que m'empenyia cap al meu amic. Estrenyia amb força les mans de l'Arseni i ell, des de la foscor, va repetir: «Escapa't!».

Vaig assentir amb un xiuxiueig: «Sí, fugim!».

I, just en el moment en què ho vaig fer, vaig sentir una sobtada esgarripança, freda i esfereïdora, com la que sents quan et capbusses en aigües massa profundes. Massa fred. Vaig deixar anar les mans de l'Arseni i me les vaig passar per tot el cos, amb presses. Estava gairebé nua, amb prou feines em cobrien uns esquinçalls de tela que m'oprimien la pell, més freds que els meus pensaments.

Com és que la meva roba s'havia convertit en parracs? Què havia succeït? On érem? Sentia olor d'aigua marina, d'algues, de salaborr...

Ens havíem barallat amb algú. Sí, ja me'n començava a recordar, confusament. Hi havia hagut una baralla, i jo... nosaltres... Forcejant, havia aconseguit deslliurar-me'n i fugir. I ara...

El meu amic es va aturar per esperar-me. Em va tornar a subjectar una mà i em va estirar cap a ell.

—Per aquí... Per aquí! —va insistir. Però la seva veu

ja no tenia aquell to d'urgència. Com si tots els que ens perseguien fins feia un moment s'haguessin esvaït de cop i la foscor ja no fos tan perillosa.

Vaig avançar unes passes amb ell, fent tentines. Sentia la terra freda sota els peus. I les meves sabates? Aneu a saber on havien anat a parar...

—Ànims, que ja estem a punt d'arribar-hi —em va dir l'Arseni, per tranquil·litzar-me.

—Sí, però... on? —vaig preguntar a aquella silueta fosca que era el meu amic.

—Al vaixell per abandonar l'illa! —em va respondre, divertit—. Que no te'n recordes?

Em vaig esforçar per fer-ho, però els meus pensaments eren tan pesants com roques.

No. No recordava cap vaixell. Però sentia l'olor de mar, que ara era molt intensa, gairebé punyent.

En Lupin em precedia i m'arrossegava, ara caminàvem per l'aigua. Una aigua calenta, calentíssima. Em semblava sentir unes bafarades de vapor llunyanes, i també passes.

Passes? Com podia sentir passes enmig del mar?

Vaig estrènyer amb més força la mà de l'Arseni, mentre l'aigua em pujava, lentament, fins als genolls i després a la cintura, i quan ja estava a punt d'arribar-me al mentó...

—SENYORETA IRENE! —va exclamar la veu de l'Horaci Nelson, per darrere de la porta de la cambra de bany—. ENCARA ÉS AQUÍ DINS?

Em vaig despertar de cop, relliscant per la superfície llisa de la banyera i, durant un instant, em vaig enfonsar sota l'aigua.

Em vaig recuperar de l'ensurt amb tanta rapidesa com vaig poder i, tot i que sentia un desagradable regust d'aigua sabonosa a la boca, vaig poder respondre al majordom de la meva família que sí, que encara era a la banyera i que tot anava bé. Encara que no fos veritat. M'havia tornat a adormir a la banyera, i aquesta vegada ho havia fet després d'embolcallar-me els cabells amb una gran tovallola, com si fos un turbant. Ho havia vist fer moltes vegades a la mama, i l'havia volgut imitar, però, a diferència d'ella, no era per protegir uns cabells molt llargs. Encara duia el mateix tall curt i salvatge que havia demanat que em fessin el dia que es va morir, i no tenia la més mínima intenció de canviar-lo. «Quin somni més estrambòtic!», vaig pensar.

—Ja surto! Ja surto! —vaig repetir a l'Horaci, que no parava de rondinar darrere de la porta. Vaig repenjar a

terra un peu moll i vaig sentir sota la planta humida el fred de la rajola de porcellana. Era una sensació semblant a la del somni que havia tingut poc abans. Com que la tovallola que duia al cap estava xopa, la vaig llançar a la vora de la banyera i en vaig agafar una altra, que estava penjada al costat del mirall. I hi vaig contemplar la meua imatge reflectida.

Tenia la cara vermella. Però no era per l'aigua calenta, sinó per aquell somni tan absurd.

«Com és que els meus somnis sempre són tan tumultuosos?», em vaig demanar mentre m'embolcallava amb la tovallola. Jo que lluitava amb uns desconeguts i després m'escapava en la foscor, i l'Arseni Lupin m'arrossegava i tots dos provàvem de pujar a bord d'un vaixell misteriós.

Però no era per culpa d'aquell malson que encara tenia les galtes enceses. Segur que no.

—Senyoreta, si tal com diu tot va bé, surti de la banyera d'una vegada! —em va acuitar el senyor Nelson.

—Un moment! —vaig respondre.

Després de fer un somriure murri al mirall, vaig complir la paraula donada i vaig aferrar el mànec de llautó de la porta.

—Senyoreta Irene! —va exclamar el majordom,

mirant-me durant una fracció de segon, és a dir, el temps que va necessitar per adonar-se que no em podia mirar ni un segon més—. El seu pare està a punt d'asseure's a taula i vostè...

—Encara m'he de vestir, sí! —el vaig interrompre, posant-me de puntetes i fent-li un sonor petó al bell mig del front amb tota la insolència del món—. Però estaré de seguida!

—Oh! —va fer l'Horaci, amb una veu cavernosa.

—I si tu... mentrestant... —li vaig xiuxiuejar a l'orella, abans d'arrencar a córrer pel passadís en direcció a la meva habitació— tinguessis l'amabilitat de recollir l'altra tovallola... Em penso que necessitarà una bona escorreguda!

—No sé si mai arribarà el dia que mostri el decòrum que s'adiu a una senyoreta de casa bona —em va dir, molt sever, però amb uns ulls riallers.

—Que potser insinues que tinc unes maneres rústegues? Això és inaudit, senyor Nelson! —vaig replicar amb una veu falsament indignada.

I, mentre ho deia, anava deixant al terra del passadís un rastre de petjades molles.

Quan entrava a l'habitació, vaig sentir la rialla profunda

i vibrant del majordom per darrere meu i jo també em vaig posar a riure. No hi havia res que em fes sentir tant a casa com les picabaralles còmiques que teníem l'Horaci i jo.

Em vaig vestir tan de pressa com vaig poder, em vaig passar les mans pels cabells fins a dreçar-los com les punxes d'un eriçó i després vaig anar corrents cap al menjador. Tal com m'havia anunciat el senyor Nelson, vaig trobar el pare dret, en un dels extrems de la taula, amb una mà repenjada al respatllet d'una cadira que movia endavant i endarrere, com si fos la palanca d'uns dels trens que manufacturaven les seves fàbriques. Tan bon punt el vaig veure, em vaig fixar que tenia la mirada clavada en un petit retrat de la mama que teníem a la lleixa de la xemeneia. Quan els seus ulls es van trobar amb els meus, va semblar que se n'adonava i va deixar anar la cadira, torbat.

—Irene! —em va saludar, com si fes moltíssim temps que no em veia. I, en realitat, només feia un parell de dies.

Vaig notar l'esforç que feia per deixar enrere els seus pensaments, i vaig intuir la distància que va haver de recórrer per tornar a ser allà, amb mi.

—Papa!

Li vaig fer un petó i ell em va estrènyer contra el seu pit, una mica més cohibit que de costum, però amb la ferma intenció de fer-me saber que hi era. Que era allà. I que tot anava bé.

—Has tingut un bon viatge? —li vaig preguntar—. Com és Manchester?

Sabia que havia anat al nord per feina, amb tren, però a part del nom de la ciutat no sabia pràcticament res més.

—Fumosa, petitona meva —em va respondre. Després va fer una rialleta i ho va repetir:— Fumosa i tètrica. És la descripció més adient d'aquella ciutat.

—Més que Londres?! —li vaig preguntar, incrèdula. De vegades, l'olor del fum se'm quedava enganxada fins i tot de nit, com una teranyina. Sobretot durant l'estació hivernal.

Tots dos vam mirar per la finestra, des del nostre privilegiat mirador per damunt de les teulades de la ciutat. El cel era del color del plom i el cobria una cortina de núvols densos. Les campanetes dels venedors de diaris i els orguenets que recorrien els carrers auguraven una nevada imminent.

L'època més terrible per a qui està de dol, per a qui ha perdut una persona estimada, és el Nadal.

El papa i jo ens ho vam dir de pensament, i arronsant les espatlles.

—En fi... —va murmurar. Em va indicar la meva cadira i es va asseure a la seva.

Des que la mama no hi era, havíem canviat la taula del menjador, que ara era molt més petita i, seguint les convencions en vigor a les cases dels nobles i dels burgesos més rics, el papa i jo sèiem l'un al costat de l'altre.

—Com et van les classes de cant? —em va demanar, titubejant. Pel to de veu, sempre comprenia quan una pregunta d'en Leopold no era espontània, sinó una cosa que ell creia que formava part dels deures d'un bon pare.

«El cant», vaig pensar, i vaig provar d'endevinar la següent pregunta: «la dicció, potser?».

—Saps què pensava, Irene... pel que fa al teu accent anglès... —va afegir inevitablement en Leopold, després que la senyoreta Fowler ens servís una sopa de pastanaga i ceba amb crostonets untats amb mantega.

El meu petit èxit com a endevina va fer que se'm dibuixés a la cara un esbós de somriure.

Vam mantenir una conversa tan educada com insípida durant la qual ens vam limitar a interpretar els papers que ens pertocaven. No va ser fins al final d'un potent àpat

hivernal que la seva preocupació per una filla adolescent que havia de pujar tot sol no es va diluir en una copa de vi de la Borgonya i el papa va abocar els seus sentiments.

—Aviat serà Nadal... —va comentar en Leopold, sospirant.

—Sí —vaig assentir—. Quantes coses han canviat en un any, oi?

—Ja ho pots ben dir... —va murmurar el pare.

Tot de sobte, mentre tombava maldestrament la seva cadira per contemplar les teulades de Londres per la finestra, vaig intuir la seva fragilitat. Vaig recordar que l'home a qui anomenava «papa» i que considerava el meu pare, en realitat no era el meu pare de debò, sinó el supervivent d'una parella de pares adoptius que van acceptar criar-me.

De l'Alexandra Sofia von Klemnitz, la noble bohèmia que era la meva autèntica mare, i que no feia pas gaire havia conegut, només en sabia una cosa: que era una dona embolcallada en el misteri més impenetrable. Un misteri tan profund que fins i tot li impedia revelar-me la identitat del meu pare de debò que per a mi, en aquella època, era solament un signe d'interrogació, inexplicable i dolorós.

—Tu creus que hauríem de... —el pare va començar la frase amb un murmuri.

El vaig mirar.

—Que hauríem de fer què?

Va agitar les mans per damunt del cap, com si volgués dir que només es tractava d'una idea que li rondava pel cap.

—És que... He pensat... que un dia podríem invitar la senyora Von Klemnitz... És a dir la teva mare, Irene. Durant les festes, vull dir, potser per Cap d'Any... —va esbufegar a continuació.

Avui dia, a tants anys de distància, comprenc més bé els motius i les preocupacions d'en Leopold, però aquell vespre, les seves paraules em van exasperar.

Conèixer la Sofia havia estat l'emoció més forta de la meua vida. Però aquella dona, tal com he dit abans, era un secret. Un secret perillós, del qual, segons que deia ella, tenia el deure de protegir-me, mantenint-me en la ignorància sobre el meu passat.

Al començament, vaig sentir una ràbia immensa contra ella, però, al final, vaig acceptar la decisió de la Sofia. Però allò va ser com si m'arrenquessin l'ànima i després provessin de tornar-la a col·locar al seu lloc. Sí, tornar

a col·locar les coses al seu lloc, això és el que m'hauria esperat d'en Leopold. La seva veu bonhomiosa em deia que, en el fons, ja estàvem bé tots dos, al caliu de la llar de foc, en aquell dia de desembre tan fred, i que no necessitàvem ningú més.

I em sortia amb aquell estirabot sobre la Sofia...

—No, papa, no crec que ho hàgim de fer —vaig respondre, sobtadament rígida.

—Oh... —va fer ell, sorprès pel meu to—. Em pensava que t'agradaria...

—No és qüestió que m'agradi o no —vaig replicar, alçant-me—. És que no ho trobo gens oportú.

—Irene, petitona meva... Ara que la pobra Geneviève... Necessites... una... —va continuar dient el pare, cada vegada més confós, quan jo ja m'havia tombat per obrir la porta.

Vaig sortir del menjador abans que pronunciés la paraula «mare», o que jo pogués sentir-la.

—Em penso que he menjat massa. Vaig a fer un tomb —vaig dir, amb una fredor irritada de la qual em vaig penedir poc després.

Vaig recórrer el passadís, vaig agafar l'abric blau de la Geneviève (que ara portava jo) del penja-robes del

rebedor, vaig obrir la porta principal de bat a bat i vaig sortir al carrer. Confiava, il·lusament, que l'aire fred m'ajudaria a escampar els pensaments que m'havien trasbalsat.

Mentre la porta es tancava, lentament, bufant al replà l'aire resclosit de casa, vaig sentir la veu del pare que preguntava alguna cosa i després la veu baixa i cavernosa del senyor Nelson que li responia:

—No es preocupi, senyor Adler.

No, no calia que es preocupés. Encara que ja feia un mes que m'havia instal·lat a Londres, i era la segona vegada que vivia en aquella ciutat, els llocs que freqüentava es podien comptar amb els dits d'una mà i els meus moviments eren totalment previsibles. El senyor Nelson tenia l'absoluta certesa que la meua fugida de casa em portaria de dret a la Shackleton Coffee House, el polsegós local que en Sherlock, en Lupin i jo havíem adoptat com a quarter general. De fet, havíem pres possessió d'un racó del local, colonitzant un vell sofà de pell i dues butaques enfonsades, i també havíem marcat amb la rotllana de les nostres tasses la taula de fusta rústega que hi havia al mig.

La Shackleton era a mig camí de casa meua i la d'en

Sherlock, i havia estat justament el meu introvertit amic qui l'havia triat per a nosaltres. Li agradava refugiar-s'hi per llegir els diaris, comentar les vinyetes humorístiques de la revista *Punch*, resoldre problemes d'escacs i, sobretot, fullejar els anuncis personals del *Times* a la recerca dels més inexplicables i estrafolaris.

L'Arseni, en canvi, vivia a dos carrers de distància, tot sol, en un apartament situat al primer pis d'un edifici tronat, que havia llogat sota la identitat d'un tal August Papon, de vint-i-quatre anys. Ell sí que s'havia escapat de casa, encara que, en el seu cas, la paraula «casa» resultava una mica forçada perquè, durant els últims anys, havia viscut al circ itinerant del seu pare.

Fos com fos, vaig anar a refugiar-me a la Shackleton, i després de solcar de punta a punta la seva fumosa entrada, vaig tenir l'immens plaer de veure el nas aquilí d'en Sherlock Holmes, enfonsat a les pàgines del *Times*. Vaig respirar fondo, aspirant amb una felicitat absoluta la pudor de fang, suor i cafè dolent del nostre refugi, i d'un salt em vaig aclofar al seient que em pertocava, posant una cama damunt del braç de la butaca, com una mocosa qualsevol.

Si volia cridar l'atenció d'en Sherlock, és evident que

no me'n vaig sortir. No va fer ni el més imperceptible moviment en direcció a mi. Ni em va saludar. «Que estrany!», vaig pensar, veient que no tenia l'habitual expressió ressentida que se li dibuixava a la cara durant totes les festes nadalenques.

—Que has llegit això del director del Museu Britànic? —em va preguntar, com si jo hagués estat allà tota l'estona.

—Bon dia i benvinguda, Irene! —vaig fer, imitant el seu accent perfectament londinenc—. Bon dia, Sherlock, m'alegro molt de veure't! No sé pas de què em parles! —vaig concloure, fent una cantarella.

—Deplorable! —va comentar el meu amic, amb un somriure burleta—. Avui dia, una senyoreta com cal hauria d'estar al corrent de les principals cròniques dels diaris.

—Et seria possible posar remei a la meva imperdonable llacuna cultural? —li vaig preguntar, seguint-li la veta.

En Sherlock em va llançar el diari amb un gest còmicament histriònic. Semblava un nen que em volia ensenyar una joguina fabulosa que li acabaven de regalar per Nadal. La capçalera de la primera pàgina no deixava gaire espai al dubte.

—Han assassinat el director del Museu Britànic?
—vaig preguntar.

—La paraula «assassinat» implica una reconstrucció precipitada —va puntualitzar—. De moment, només es pot afirmar que es tracta d'una mort misteriosa.

—El professor Gedeó Hawthorne... trobat asfixiat...
—vaig llegir per damunt, saltant d'una ratlla a l'altra.

—Inexplicablement ajagut a l'interior del famós sarcòfag d'Horus! Això és digne d'una novel·lota de sang i fetge, no trobeu? —va comentar una tercera veu, per darrere meu.

—Arseni! —vaig exclamar, girant-me de cop.

En Lupin portava un abric d'actor, amb l'habitual bufanda llarguíssima, i també els seus estimats bigotets postissos. Era la disfressa que el transformava en l'August Papon, un imaginari gentilhome francès que, segons el seu passaport (fals!), era un viatjant de comerç però que, depenent de les circumstàncies, es podia convertir en qualsevol cosa que li passés pel cap a l'Arseni.

—Monsieur Papon escriuria un article memorable sobre un cas com aquest, sabeu? —Això ens va dir el meu amic, en aquella ocasió, mentre s'inclinava a fer-me un petó i després es repapava a la butaca.

Prou que em vaig adonar que el petó era un pensament més llarg del necessari: vaig tenir la sensació que els seus llavis se'm quedaven enganxats a la galta.

—Ah, sí? —va fer en Sherlock, divertit—. I què hauria escrit el gran home, si es pot saber?

—Director trobat sec en un sarcòfag —va respondre ràpidament Arseni, com si llegís el titular d'un diari—. El sotsdirector comenta: «No m'estranya: era un tros de mòmia!».

En Sherlock va proferir un so que estava a mig camí entre un esbufec i una rialla, i jo vaig alçar els ulls al cel.

—Oh! I jo que he deixat que em salvés en somnis un individu que s'inventa uns acudits tan dolents com aquest!

Aquelles paraules van atraure unes mirades interrogatives d'en Sherlock i en Lupin, i jo em vaig apressar a explicar-los el somni.